

ישראל החדשים: חלק ממאתיים אלף התושבים הערביים, שנוסארו ברצועת הפכו ישראל החדשים. הם המשנים את היחס המספרי בין העמים במדינה במידה ניכרת. בתמונה נראים הגברים, תושבי עזה, שרוכזו יחדיו ביום הכיבוש, לשם זיהוי הפדאיון. פניהם מביעים את המתרחש בנפשם: חלקם מדוכאים, פני אחרים זועמות ואילו פני רבים מחייכות בשביעות רצון.

פול בהם נמסר לאנשי ההגנה המרחבית, בני ישובי הסביבה.

רובם של שלושת אלפי תושבי בית-חנון נטשו את כפרם. ברחו לחולות הים. בבק תות הכפר נותרו רק הזקנים והנכים. שלא יכלו לגרוור את עצמם לזולות. למרות זאת גילו מספר חוליות תוקפנות די רצינית. המשיכו להמסיר אש על הסורקים. באחת העמדות שכב רב-טוראי מצרי ירה במשך זמן רב במקלע שבדון. גם לאחר שהוטלו רימונים לעברו והוא נפגע ברגליו, המשיך ללחץ על הדק המקלע עד שנגמרה השר-שרת. כשהגיעו אליו אנשי ההגנה המרחבית, השתומם המצרי, טען לא פחות ולא יותר מאשר "חשבתו שאתם חיילים מצרים". בשעות הערב, הגיע בדרך מיסטרית לי-

יות טובות", הביעו העותיים את דעתם. של המצרים חרא.

בכיר השוק עמד השריון. החיילים ניקו את תותחיו. אחרים עסקו בריכוז הגברים במכלאה. כל גבר עבר בדיקה יסודית. הן פדאיון הועברו למכלאה מיוחדת. קל היה לזהות אותם. הם ורקו את בגדיהם ונעלרי הם, התהלכו בתחמונים בלבד.

במרפאה עזר רופא מצרי לחבוש חיילים ישראלים שעלו על מוקש. חובש ישראלי חבש אשה שנפגעה בכטנה מכדור. נהגיאמבולנס מצרי הסגיר את עצמו עם מכוניתו במרכז העיר. בצד, על ארגועץ בפתח חנות, ישבו שני קציני הצבא המצרי, סגן-אלוף ורב-סרן. מבעד למשקפיים כהות התבוננו בנעשה סביבם. אנשי נחל-עז ויהו

באחת העמדות מצא אחד ממלוחי של הרב גורן מצלמת קופסה פשוטה, הגישה לרב כשלל האויב. אולם איש בסחורן-השדה, ש נמצא במקום, הזרים מיד את השלל.

★ ★ ★

"יחי בך גוריון!"

בבוקר השכם, סינתה משחתת אמריקאית את האורחים האמריקאים שעבדו בעזה ב-שליחות אונר"א, בסיוע לפליטים. משקפי האיים קיבלו הוראה להישאר במקום.

נראה כי הגנרל המצרי, שכוחותיו ה-פוררו, נשם לרוחה. כי כעבור 20 דקות בלבד הגיעה כבר תשובה אל המשלחת ה-ישראלית: "שירה עם המשלחת המצרית תתקדם בכביש הראשי כדי לפגוש את ה-מפקד הישראלי". כעת הגיעה השעה לקבוע את מועד הכניעה, הנקבע לפי הנוהג על-ידי הצד המנצח. המועד נקבע, אולם בינתיים נחברר למפקד המצרי כי הכביש הראשי זרוע מוקשים נגד טנקים. המצרים ביקשו להודיע כי יאחרו במקצת. נקבע מועד חדש והמצרים הודיעו כי יבואו בשקושה כל-ירכב למקום.

בצהריים היתה הדרך לתוך העיר ריקה מ-אדם. התושבים נזהרו מלהתקרב לרובעים הקרובים למקומות שם השתוללו עדיין קר-כות.

מכונית של צלמי-חזק שחשה למקום ה-מערכה, נעצרה ברחוב הראשי ליד ערבי מבוגר חבוש כפיה. הם קראו לו לגשת אליהם. אולם הערבי חשש לחייו, פחד פן רוצים לפגוע בו, אמר בערבית: "כאן ביתי", והצביע לעבר אחד הבתים. פיו צהוב-השי-ניים התעוות ביראה. הוא ניגש בהיסוס ל-צלמים.

"שמי הוא מורסי חסאן", אמר, "יחי בך גוריון!"

כשנתברר לו כי אין עומדים לאכול, הוא התחבק עם חייל ישראלי לצורך צילום, חיך שבע-רצון.

★ ★ ★

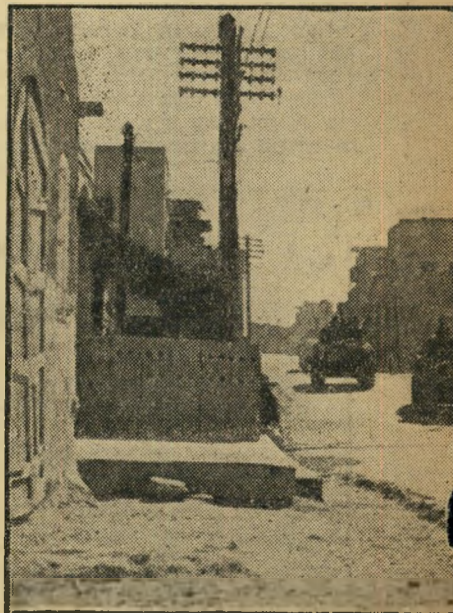
חזרה למפה

ב תוך העיר, באיזור בקתות החימר ליד בית-הקברות, כבר עמדו תושבים מחוץ לבתיהם. הם מחאו כפיים, ניפנסו ב-ידיהם, הריעו כאילו חלמו כל תיהם על רגע זה של כניסת כוחות צה"ל לעיר.

נשים לבושות-שחורים סחבו גופה מתה בשמיכה. קבוצת נכים ביקשה סיגוריות מה-חיילים, שחילקו להם אותן ברצון. "סיגר

עזה, ביום הכיבוש, את הגברים הצעירים החשודים הם הצבאיים, התחפשו בבגדים אורחיים. אותם שזוחו שבויים. היחס אליהם היה תקיף אך הוגן.

זראשי של עזה. רק אחרי כוח-השריון הגיע גם חיל-דם. מאוחר יותר התגברו התושבים על פחדם, יצאו ח צבועה וחפופנית, כאילו חיכו כל הזמן לרגע השחרור.

אזרחי המחר. קבוצת צופים ערביים בעזה, בתלבושתם הרשמית, ילדים אלה, שחונכו כספס מיום חיוולדם לשנוא את ישראל, עתידים להיות אזרחי-המחר של המדינה. תמונה זו נמצאה מתגוללת ברחוב הראשי של עזה, טעה קלה לאחר כיבוש העיר.

שמי בית-חנון האוירון המצרי האחרון של חיל האויר המצרי. הוא ירה כמה צורות חזר כלעומת שבא. כל השטח מעזה צטונה טוהר כולו.

עם ערב זרמו לעיר שיירות התובלה עמר סות אספקה הציור. שוטרים צבאיים כיוונו את התנועה בדרכים. שוטרים אזרחיים נט לו את הטיפול בשמירת הבטחון בעיר. עזה הוחזרה למפת ישראל.

את סגן-האלוף כעבס הלמי סידקי, מי שהיה יושב-ראש המשלחת המצרית בועדת שכר תת הנשק, הוא שהביא את גופת רועי רוט ברג, איש נחל-עז, שנרצח בידי המצרים. "תגיד את שמו של הרופא שניקר לרועי את העיניים", פנה אליו אחד. הקצין שתק. החיילים הרחיקו את בן המשק.

מצטון לעזה נותרו עוד מספר עמדות שי סרכו להיכנע, בתוכם הכפר בית-חנון. הטי